

หน้า ๑๑!

ตม: ผศ. ๑๕ / วิชา โภคกิจ: ๗๖

ตม: ผศ. ๑๕ / วิชา โภคกิจ: ๗๖
ตม: ผศ. ๑๕ / วิชา โภคกิจ: ๗๖

โภคกิจ

- ๔ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สด กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะดาวดี
(วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๐๐ เวลา ๘.๑๕ น.)

(ฝนยังคงตกอยู่ ฟ้าคนองบางครั้ง สุนัขเห่ากันโหวกเหวก เมื่อสร้าง
บรรยากาศที่หนาวแล้วพอควร ก็ผอนเสียงไทเบาลง แล้วก็มีเสียงคน
กระซิ บพูดกัน เป็นเสียงผู้ชาย)

- คน ๑ เอ็งจัดการคนเฝ้าสวนแล้วหรือ
- คน ๒ หนักไปหน่อย ก็เบา ๆ ฟ้าไม่ถึงซักคืนไปไหนไม่รู้
- คน ๑ เอ็งจะทำอะไรให้มันแนบเนียนหน่อย ถ้าเกิดตายกันขึ้น เรื่องจะบานปลาย
งานของเราจะไม่สำเร็จ บ้านคุณเดี๋ยวนี้นอกจากคนรถก็มีอีกเฝ้าสวนคนเดียว
เท่านั้นไซ้ไหมที่เป็นผู้ชาย
- คน ๒ ก็คงจะเป็นคนเดียวกระมัง เขาก็สืบคุแล้วไม่เห็นมีใคร
- คน ๑ ควรจะจัดการให้เรียบร้อยในวันนี้ อย่าให้เสียโอกาส คืนนี้อากาศก็เย็นใจเสียด้วย
นี่ก็ทุ้มแล้ว
- คน ๒ จวนสี่สามแล้ว
- คน ๑ ลงมือเถอะ เรามีเวลาสามชั่วโมงก่อนสว่าง แต่เวลาทำงานจริง ก็มีเพียง
สองชั่วโมงเท่านั้น เดี่ยวก่อน เอ็งมีมือผูกปากอีกตาคนสวนหรือเปล่า
- คน ๒ มัดหมดทั้งคืนทั้งมือ ปากก็ผูกเรียบร้อย
- คน ๑ ทางบ้านข้าไม่มีอะไร ไอ้คนรถไปนอนบ้านเมียมัน เลยไม่ต้องปราบให้เสียกำลัง
ไปกันเถอะ ระวังหน่อย ตอนข้ามสนาม อย่าให้หมามันเห็น
- คน ๒ หมามันนอนที่ไหนก็ไม่รู้ เดี๋ยว ๆ สนามไปไม่กี่หรือ ผมว่า

คน ๑ ทมามันนอนนอนข้าง ๆ สนาม หรือริม ๆ บ้าน เอ็งไปเหยียบมันเข้าจะยุ่งกันใหญ่
มาซี เคี้ยวสว่างแดงเท่านั้นเอง

(คนตรีเบา ๆ ใต้เวลาสองคนเดิน)

คน ๑ เห็นไหมเค็นสบายเจียว ไม่เจอหมาตักตัว เฮ้ย เอาบ้านนี้ดีกว่า กลอนข้างใน
มันโยกแล้ว จักซี คังหนอยไม่เป็นไร ฝนกำลังพรา คงไม่มีใครตื่นทรอกวะ

(เสียงจกหน้าค่าง ใต้เวลาสัก ๑๐ วินาที)

คน ๒ คังไปไหม ผมกลัวคนตื่นจัง จักมาหลายบ้านแล้ว ไม่เห็นยากเหมือนบ้านนี้

คน ๑ ออย่าใจเสียซีหน้า เรื่องมันไม่ยาก จะทำให้มันยากเปล่า ๆ เอ้า ปีนเข้าไปสิ

(เสียงป็นหน้าค่าง ตัวครุกกับไม้ เสียงกุกกัก เสียงกระซิ บให้เบา ๆ)

คน ๑ นี่ห้องรับแขกแน่ เปิดไฟฉายหน่อยซี ห้องนี้ไม่มีอะไร ไปห้องนอนคุณหมยดีกว่า
ไอ้แบนมันว่าต้องไปห้องนอน ห้องอื่นไม่สำเร็จแน่

คน ๒ แค้หลวงเทพแกไม่เมานะ

คน ๑ ข้าก็กลัวแกจะเมา แค้แกพูดทุกครั้งตรงกันทุกครั้ง ไม่เห็นมีอะไรผิด แสดงว่า
ต้องเป็นเรื่องจริง ข้ากลัวอย่างเจียว อีคาหลวงเทพนี่แกจะเที่ยวคุยจนอีอฉาว
ไปหมด แล้วใครต่อใครก็เกิดจะเอาขึ้นมาบ้าง มันจะยุ่งกันใหญ่

คน ๒ ผมไม่คอยศรีทสาคนเมา หลวงเทพเมาทั้งวัน พูดทั้งวัน นี่อำมนายว่องมันักกำลัง
หัวนั้นเพราะหลวงเทพ ทำไปท่ามา ทั้งเมืองมันก็จะต้องวุ่นวายไปเพราะอีคา
หลวงเทพนี่

คน ๑ก ก็น่าคิด ปากอีคาหลวงนี่คงจะทำให้วุ่นกันไปหมด เพราะฉะนั้นเราต้องรีบเอาเสียก่อน
เฮ้ย ระวัง นั้นกระถางต้นไม้ หาทางขึ้นข้างบนดีกว่า ออกทางประตูนั้นเถอะ เฮ้ย
ระวังที่เขี่ยนุ้ที่รับนเท้าแขนเก้าอี้ นั้นไหมละ

(เสียงปรกอก)

(เสียงที่เขี่ยบุหรี่ตกกันพื้น)
(ทั้งสองคนเงิบ)
(เสียงนาฬิกาตีสามครั้ง ไขกระดิ่งจักรยายที่ควยเหล็กก็ได้)

- คน ๒ ที่สาม แยกนาย เร็วจริง ๆ
- คน ๑ ไม่เป็นไร ขอให้พบเถอะ ข้าจัดการสินนาที่เท่านั้น
- คน ๒ ถ้าต้องทำในท้องนอน เราก็ต้องจัดการกับคุณดมัยเสียก่อน ไซ้ไหมนาย
- คน ๑ ถ้าจำเป็น แต่ก็น่าจะต้องจำเป็นแน่ ๆ หนีไม่พ้นหรอก
- คน ๒ นายจัดการเองนะ ผมมีมือหนัก

(เสียงเปิดประตูอังกแอ)

- คน ๑ นั้นบังนโคขึ้นข้างบน ขึ้นไปเลยดีกว่า ห้องข้างล่างอย่าไปดูมันเลยเสียเวลา
- คน ๒ บังโคที่ซัดมันจนสิ้น ระวังนะนาย ใจดีนผมมันไม่ค่อยจะเคยกับกะโคซัดมันแบบนี้
- เสียด้วยซี บ้านคุณดมัยนี่ได้พิลึก เหมือนอย่างคุณหลวงเทพคู่ยทุกอย่าง
- คน ๑ ทยุกอยู่หัวบังโคนี้ก่อน ข้าไม่หยากเสียเวลา ห้องคุณดมัยควรจะอยู่ที่ศวันออก
- ทางหน้ามุข ลองไปดูประตูนั้นก่อน ฉายไฟซี เออ นั้นแหละ คงใช่แน่ เอ้ยระวังเก้ออี

(เสียงเก้ออีล้ม)

- คน ๑ เงิบ ชุ่มชามอีกแล้ว
- (นิ่งทังเงิบ ไม่มีเสียงอะไร)

- คน ๑ เคราะห์ที ไม่มีใครตื่น เคนระวังทน้อยชีวะ
- (เสียงเปิดประตูห้องดมัย)

- คน ๑ คอย ๆ คุณดมัยแน่ กำลังหลับสนิททีเดียว เอาไฟฉายมานี้
- (ฉายไฟไปรอบ ๆห้อง)

คน ๑ นั้นใจ เห็นไหม อยู่มีมห้องนั้นแน่ ค่อย ๆ เคน (หกเวลาเล็กน้อย) เอาเครื่อง
มือออกมา ระวัง อย่าให้มีเสียงนะ เอาไปใส่ปลั๊ก .. โน้นใจปลั๊ก..ข้างขาโต๊ะ
ริมกำแพงโน้น ค่อย ไข่านายไฟให้..เออ ก็แล้ว..ค่อย ๆ...เดี๋ย ระวัง..

(เสียงถาดน้ำชาตกลงบนพื้นกระดานคังก่อง เป็นถาดโลหะ)

ลมัย ใคร

(เสียงเสียง สองคนไม่ตอบ)

ลมัย ใครนั่น

คน ๑ ลงมือไค้แล้ว (กระซิบก่อนข้างคังท่นอย)

(สองคนลุกขึ้นจะเข้าจับลมัย ลมัยเปิดไฟ เสียงเปิดไฟอังกแซก)

ลมัย แกเป็นใคร อย่าเข้ามานะ นี่เป็น เห็นไหม

คน ๑ กดาบหรือคุณลมัย

ลมัย แกยีนึง ฉนยึงผกแน

(ลมัยลงจากเตียง ตรงไปที่โต๊ะ หมุนโทรศัพท์ เสียงหมุนโทรศัพท์ ๕ ครั้ง)

ลมัย นั้น ๒ ๒ ๔ ๔ ๔ ไช้ไหมคะ นี่บ้านศศิธรคะ..เกิ ทนจรกรรมคะ ..ไปรดส่ง
ตำรวจมาควนเดี๋ยวนี..เร็วคะ..ผู้ร้ายยังอยู่..คินนเอาปืนจ้ไว้..เร็วท่นอย...
บ้านไม่มีใคร...เลขที่ ๑๑๔ ^{ทับ} ๕ ถนนพระอาทิตย์คะ..ไปรดเร็วที่ตุคนะคะ..

(เสียงวางหูโทรศัพท์)

ลมัย แกยีนเจย ^{ทับ} ๕ ฉนคูกคิก ฉนยึงผกแน

คน ๑ คุณไปดอยผมคิกว่า ฉนอะอะ คุดจะแยกว่าผม

ลมัย แกอยามาจ

คน ♀ ไม่ใช่ๆ ทุกกันที ๆ ผมพูดโดยเหตุผล ถ้าผมถูกจับ หนังสือพิมพ์จะลงข่าวเกี่ยวกร้าว แล้วคุณจะถูกกวนยิ่งกว่านี้

ฉมึน กวนอะไรกัน

คน ♀ ก็กวนอย่างผมกวนนี่แหละ เวลานี้ข่าวยังไม่ออฉฉาว คุณยังถูกผมขู่ข่มของเบา ถ้าข่าวกระจายในหนังสือพิมพ์ คุณจะไม่นอน โรคเส้นประสาทจะกินคุณตาย

ฉมึน แกพูดอะไร ฉันไม่เข้าใจ ยืนนิ่ง ๆ นะ ฉันยังไม่แนถ้าจีนขยับตัว

คน ♀ (หัวเราะ) ถ้ายังมีเรื่องมันจะกระจายใหญ่ และคุณจะต้องยิงอีกหลายคน

ฉมึน ฉันไม่เข้าใจแกเลย

คน ♀ อะไร ไม่เข้าใจ คุณไม่รู้หรือว่า ผมมาเอาอะไร

ฉมึน คนอย่างแกจะเอาอะไร นอกจากเงิน

คน ♀ มีเงินกว่าเงิน ผมมาเอาทอง

ฉมึน ทอง ที่นี้ไม่มีทอง

คน ♀ อ้อ มี คุณมีทองราคาเป็นพัน ๆ ล้านบาท

ฉมึน แกเสียสติไปละกรรมัง

คน ♀ ไม่เสีย คุณเก็บไว้ในที่ไหน

ฉมึน ฉันจะเปิดให้แกดูก็ได้ รอตำรวจก่อน แกไปฟังข่าวลือบ้า ๆ มาจากใคร

คน ♀ คุณหลวงเทพ ฐาศิ ของคุณไปเที่ยวพูดทุกแห่งว่าคุณมีทองเป็นพัน ๆ ล้าน

ฉมึน (ถอนใจอย่างโล่งอก) อ้อ เท่านั้นแหละหรือ แกมันบ้าไปเอง แกเชื่ออาทหลวง แกก็เข้าตรางเร็ว อาทหลวงขี้เมา พูดทุกแห่ง จนลือกันไปทั่วเมือง แต่ไม่เห็นมีใคร เขาใส่อย่างแก แกเอาอะไรมาเชื่อ

คน ♀ แฉนที คุณท้อคุณท่าไว้

ฉมึน มันมันเศษกระดาษ ไม่ใช่ทอง

คน ♀ คุณยังไม่เคยไปสำรวจเลย คุณรู้ได้ยังไงว่ามันเป็นเพียงเศษกระดาษ คุณรู้ไหม ว่า ลือหน้อย คุณจะไม่สุข เพราะกระดาษแผ่นนี้

โกรกกะทิง

- ๔ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สด กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะดาวดี
(วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๐๐ เวลา ๘.๑๕ น.)

(ฝนยังคงตกอยู่ ฟ้าคนองบางครั้ง สุนัขเห่ากันโหวก้าง เมื่อสร้าง
บรรยากาศไหนากฉั่วแล้วพอควร ก็นอนเสียงโหเบาฉง แล้วก็มีเสียงคน
กระชี่ บพุกกัน เป็นเสียงผู้ชาย)

- คน ๑ เอ็งจัดการคนเฝ้าสวนแล้วหรือ
- คน ๒ หนักไปหน่อย คีเบา ๆ ท่าไมฉฉักคินไปโคกไมรู
- คน ๑ เอ็งจะทำอะไรให้มันแนบเนียนหน่อย ถ้าเกิดตายกันขึ้น เรื่องจะบานปลาย
งานของเราจะไม่สำเร็จ บ้านคุดมัยนี้ นอกจากคนรถก็มีอีตาเฝ้าสวนคนเดียว
เทคนั้นไซ้ใหม่ที่เป็นผู้ชาย
- คน ๒ ก็คงจะเป็นคนเดียวกระมัง ผมก็สืบทุแล้วไม่เห็นมีใคร
- คน ๑ ควรจะจัดการให้เรียบร้อยในวันนี้ อย่าให้เสียโอกาส คินนี้อากาศก็เปฉใจเสียด้วย
นี่ก็ทุ้มแล้ว
- คน ๒ จวนที่สามแล้ว
- คน ๑ ดงมือเออะ เรามีเวลาสามชั่วโมงก่อนสว่าง แต่เวลาทำงานจริง ๆ มีเพียง
สองชั่วโมงเท่านั้น เคยมาก่อน เอ็งมีมือผูกปากอีตาคนสวนหรือเปล่า
- คน ๒ มีคหคทั้งคินทั้งมือ ปากก็ผูกเรียบร้อย
- คน ๑ ทางคานเข้าไม่มีอะไร ไค้คนรถไปอนบ้านเมียมัน เคยไม่คองปราบให้เสียด้าง
ไปคั้นเออะ ระฉังหน้อย คอนข้ามสนาม อย่าให้หมามันเห็น
- คน ๒ หมามันนอนที่ไหนก็ไมรู เลียบ ๆ สนามไปไมคิหรือ ผมว่า

คน ๑ ทมามันชอบนอนข้าง ๆ สนาม หรือริม ๆ บ้าน เอ็งไปเหยียบมันเข้าจะยุ่งกันใหญ่
มาซี เคี้ยวสว่างแดงเท่านั้นเอง

(คนตรีเบา ๆ ใต้เวลาสองคนเดิน)

คน ๑ เห็นไหมเดินสบายเชียว ไม่เจอหมาตักตัว เฮ้ย เออบานนี้ดีกว่า กลอนข้างใน
มันโยกแล้ว จักซี กังหน้อยไม่เป็นไร ฝนกำลังพรำ คงไม่มีใครตื่นทรอกวะ

(เสียงจักหน้าต่าง ใต้เวลาสัก ๑๐ วินาที)

คน ๒ กังไปไหม ผมกลัวคนตื่นจัง จักมาหลายบ้านแล้ว ไม่เห็นยากเหมือนบ้านนี้

คน ๑ ออย่าใจเสียซีน่า เรื่องมันไม่ยาก จะทำให้มันยากเปล่า ๆ เอ้า ปีนเข้าไปซี

(เสียงป็นหน้าต่าง ตัวครุกกับไม้ เสียงกุกกัก เสียงกระซิ บให้เบา ๆ)

คน ๑ นี่ห้องรับแขกแน่ เปิดไฟฉายหน่อยซี ห้องนี้ไม่มีอะไร ไปห้องนอนคุณดมัยดีกว่า
ไอ้แบบมันว่าต้องไปห้องนอน ห้องอื่นไม่สำเร็จแน่

คน ๒ แต่หลวงเทพแก่ไม่เมานะ

คน ๑ ซ้ำกักแล้วแจะเมมา แต่แกพูดทุกครั้งตรงกันทุกครั้ง ไม่เห็นมีอะไรผิด แสดงว่า
ต้องเป็นเรื่องจริง ซ้ำกักตัวอย่างเดียว อีคาหลวงเทพนี่แจะเหี้ยวกุญจนอีอฉาว
ไปหมก แล้วใครต่อใครก็เกิดจะเอาขึ้นมาข้าง มันจะยุ่งกันใหญ่

คน ๒ ผมไม่ค่อยศรัทธาคนเมมา หลวงเทพเมมาทั้งวัน พูดทั้งวัน นี่อาณนายว่องมันก็กำลัง
หัวมันเพราะหลวงเทพ ทำไปทำมา ทั้งเมืองมันก็จะต้องวุ่นวายไปเพราะอีคา
หลวงเทพนี่

คน ๑๓ ก็น่าคิด ปากอีคาหลวงนี่คงจะทำให้วุ่นกันไปหมก เพราะฉะนั้นเราต้องรีบเอาเสียก่อน
เฮ้ย ระวัง นั้นกระถางต้นไม้ หาทางขึ้นข้างบนดีกว่า ออกทางประตูนั้นเถอะ เฮ้ย
ระวังที่เขี่ยนุ่หรืบนเท้าแขนเก้าอี้ นั้นไหมละ

(เสียงที่เขียนหรือตกกันพื้น)

(ทั้งสองคนเงียบ)

(เสียงนาฬิกาที่สามครั้ง ไช้กระดิ่งจักรยายตีควายเหล็กก็ได้)

คน ๒ ที่สาม แยกนาย เร็วจริง ๆ ~~เร็ว~~ (โห)

คน ๑ ไม่เป็นไร ขอให้พบเดอะ เจ้าจัดการสินนาที่เท่านั้น

คน ๒ ถ้าคงทำในท้องนอน เราก็ต้องจัดการกับคุณดมยเสียก่อน ไช้โหมนาย

คน ๑ ถ้าจำเป็น แต่ก็น่าจะคงจำเป็นแน่ ๆ หนีไม่พ้นหรอก

คน ๒ นายจัดการเองนะ ผมมันมือหนัก

(เสียงเปิดประตูอังก)

คน ๑ นั้นโง่บันไดขึ้นข้างบน ขึ้นไปเลยดีกว่า ห้องข้างล่างอย่าไปดูมันเลยเสียเวลา

คน ๒ บันไดนี้ชักมันจนลื่น ระวังนะนาย ไอ้ตีนผมมันไม่ค่อยจะเคยกับกะไคชักมันแบบนี้
เสียด้วยสิ ¹¹⁴ บานคุณดมยนี้โกพิลิก เหมือนอย่างคุณหลวงเทพคู่ทุกอย่าง

คน ๑ หยุ่คอยู่หัวบันไดนี้ก่อน ข้าไม่หยากเสียเวลา ห้องคุณดมยควรจะอยู่ที่ศตวันออก
ทางหน้ามุข ลองไปดูประตูนั้นก่อน นายไฟชี เออ นั้นแหละ คงใช่แน่ เอ้ยระวังเก้าอี้

(เสียงเก้าอี้ล้ม)

คน ๑ เงียบ ชุ่มชามอีกแล้ว

(นั่งฟังเงียบ ไม่มีเสียงอะไร)

คน ๑ เคราะห์ดี ไม่มีใครตื่น เคนระวังหน่อยซิวะ

(เสียงเปิดประตูห้องดมย)

คน ๑ ค่อย ๆ คุณดมยแน่ กำลังหลับสนิททีเดียว เอาไฟฉายมานี้

(นายไฟไปรอบ ๆ ห้อง)

คน ๑

นั่นใจ เห็นไหม อยู่มุมห้องนั่นแหละ คอย ๆ เคน (หอคเวลาดึกน้อย) เอาเครื่อง
มือออกมา ระวัง อย่าให้มีเสียงนะ เอาไปใส่ปลั๊ก .. โน้นใจปลั๊ก .. ข้างซาโต๊ะ
ริมกำแพงโน้น คอย ใช้นายไฟให้ .. เออ ก็แล้ว .. คอย ๆ ... เอ๊ย ระวัง ..

(เสียงถาดน้ำชาตกลงบนพื้นกระดานตึงก้อง เปนถาดโลหะ)

ลมัย

ใคร

(เงียบเสียง สองคนไม่ตอบ)

ลมัย

ใครนั่น

คน ๑

ลงมือได้แล้ว (กระจิบคอนข้างคังหนอย)

(สองคนลุกขึ้นจะเข้าจับลมัย ลมัยเปิดไฟเสียงเปิดไฟอังกแซก)

ลมัย

แกเป็นใคร อย่าเข้ามานะ นี่เป็น เห็นไหม

คน ๑

กล่ายงหรือคุณลมัย

ลมัย

แกยีนนี้ง ฉนยงแกแน

(ลมัยลงจากเตียง ตรงไปที่โต๊ะ หมุนโทรศัพท์ เสียงหมุนโทรศัพท์ ๕ ครั้ง)

ลมัย

นั่น ๒ ๒ ๔ ๔ ๔ ไช้ไหมคะ นี่บ้านศศิธรคะ .. เกิ ภิจรกรรมคะ .. ไปรดสง
ตำรวมาควนเดี้ยวนี้ .. เร้วคะ .. ผู้รายยังอยู่ .. ดินนเอาป็นจีไว้ .. เร้วหนอย ...
บ้านไม่มีใคร ... เลขที่ ๑๑๔ ^{ที่ ๕} ถนนพระอาทิตย์คะ .. ไปรดเร็วที่สุดนคะ ..
กั๊

(เสียงวางหูโทรศัพท์)

ลมัย

แกยีนเฉย ^{ที่นั่น} ซินคูกคิก ฉนยงแกแน

คน ๑

คุณปล่อยผมคิกว่า ซินเอะอะ คุดจะแยกว่าผม

ลมัย

แกอย่ามาชู้

- คน ♀ ไม่ใช่ๆ ทุกกันดี ๆ ผมพูดโดยเหตุผล ถ้าผมถูกจับ หนังสือพิมพ์จะลงข่าวเกี่ยวกร่าว
แล้วคุณจะถูกกวนยิ่งกว่านี้
- ลมัย กวนอะไรกัน
- คน ♀ ก็กวนอย่างผมกวนนี่แหละ เวลานี้ข่าวยังไม่ฉ้อฉล คุณยังถูกผมขู่ขย่งของเบา
ถ้าข่าวกระจายในหนังสือพิมพ์ คุณจะไม่ได้นอน โรคเส้นประสาทจะกินคุณตาย
- ลมัย แกพูดอะไร ฉันไม่เข้าใจ ยืนนิ่ง ๆ นะ ฉันยังไม่แนถ้าขึ้นขยับตัว
- คน ♀ (หัวเราะ) ถ้ายังมีเรื่องมันจะกระจายใหญ่ และคุณจะต้องยิงอีกหลายคน
- ลมัย ฉันยังไม่เข้าใจแกละเลย
- คน ♀ อะไร ไม่เข้าใจ คุณไม่รู้หรือว่า ผมมาเอาอะไร
- ลมัย คนอย่างแกจะเอาอะไร นอกจากเงิน
- คน ♀ มันยิ่งกว่าเงิน ผมมาเอาทอง
- ลมัย ทอง ที่นี่ไม่มีทอง
- คน ♀ ออ มี คุณมีทองราคาเป็นพัน ๆ ล้านบาท
- ลมัย แกละเสียสรีไปละกรรมัง
- คน ♀ ไม่เสีย คุณเก็บไว้ในไหน
- ลมัย ฉันจะเปิด ให้แกดูก็ได้ รอตำรวจก่อน แกไปฟังข่าวลือบ้า ๆ มาจากใคร
- คน ♀ คุณหลวงเทพ ญาติ ของคุณไปเที่ยวพูดทุกแห่งว่าคุณมีทองเป็นพัน ๆ ล้าน
- ลมัย (ถอนใจอย่างโล่งอก) ออ เท่านั้นแหละหรือ แกมันบ้าไปเอง แกเชื่ออาทหลวง
แกก็เข้าคราวเร็ว อาทหลวงชี้เมา พูดทุกแห่ง จนลือกันไปทั่วเมือง แต่ไม่เห็นมีใคร
เขาโล่งอย่างแก แกเอาอะไรมาเชื่อ
- คน ♀ แผนที่ คุณพ่อคุณทำไว้
- ลมัย นั่นมันเศษกระดาษ ไม่ใช่ทอง
- คน ♀ คุณยังไม่เคยไปสำรวจเลย คุณรู้ได้อย่างไรว่ามันเป็นเพียงเศษกระดาษ คุณรู้ไหม
ว่า ถัดหน่อย คุณจะไม่สุข เพราะกระดาษแผ่นนี้

- ลมัย แกมมีความเห็นเช่นนั้นหรือ
- คน ๑ ผมเห็นเช่นนั้น กระจกแผ่นนี้แต่ละจะทำให้คุณถึงตายก็ได้ ถ้าคุณคิดว่ามันเป็น
แต่เพียงเศษกระจก คุณเอามันมาเก็บไว้ทำไม ให้ผมคิดว่า
- ลมัย รู้อะไร แก่อย่ามาเล่นส่วนวนกับฉันหน่อยเลย ยืนเฉย ๆ ดีกว่า อีกไม่
กี่นาทีกองปราบก็จะมาปราบแก
- คน ๑ ผมไม่ได้มีคนเดียว พวกผมยังมีอีกเยอะ ทุกคนเชื่อว่า คุณมีทองเปนนั่น ๆ ด้าน
มันจะแหกกันมาทะเลาะบ้านคุณ
- ลมัย ก็ลองดู พวกแกจะสู้กับกองปราบ ก็ลองดู

(เสียงไซเรน ดังมาแต่ไกล)

- ลมัย นั่นไง คนที่จู่โจมลากคอดกเข้าตาราง วัชย (เสียงปลุกปล้ำ เก้าอี้ล้ม
ของตกที่พื้น เสียงยิง ๒ นัด แสดงว่าคน ๑ คน ๒ ได้พุ่งตัวเข้าจับลมัยไว้
เสียงไซเรนดังขึ้นอีก)
- ลมัย ช่วยด้วย ช่วยด้วย

(คนตรี)